

Resignation

Friderich Schmidt (1771-1840)

Efter Friedrich Schillers

Resignation (1786)

Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
Og mig tilsvøer Naturen ved min Vugge,
En Vandringssti med Glædens Roser strøet,
Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
Dog skulde jeg kun Livets Torne plukke!

Kun een Gang smiler Glædens Rosenvaar;
Til mig den aldrig, aldrig meer vil smile!
Der stille Gud med sænket Fakkell staaer,
I Øiet Graad, Cypresser i sit Haar;
Han vinker mig; jeg maa fra Jorden ile!

O Evighed, Du er paa Rædsler rig,
Og mørk er Banen, som jeg skal betræde!
Det Gavebrev paa Fryd, man rakke mig,
Det lægger jeg uaabnet ned for Dig;
Paa Jorden kjendte jeg til ingen Glæde!

Op til din Throne løfter jeg mit Blik,
Og fordrer Ret, tilslørede Gudinde?
Paa Stjernen hist det glade Rygte gik,
At her af Dig, sin rette Løn man fik,
Og at Du kaldte Dig Gjengjælderinde.

Her, sagde man, her venter Straffen paa
Den Onde, her skal Løn ei Dyden svige;
Her skal Du blotte Hjertets skjulte Vraa,
Os lære Skjæbnens Gaader at forstaae,
Og holde Regnskab med Ulykkelige.

Her finder den Forfulgte atter Fred;
Her endes Jammer, Anger, Savn og Klage.
Et Gudebarn, som *Sandhed* blandt os heed,
Som Mængden flyede, Faa kun kjendtes ved,
Holdt Tøjlen af mit raske Liv tilbage.

»Hiinside Graven lønner jeg igjen;
Giv mig din Ungdom og din Ungdoms Glæder!
Kun dette Løfte har jeg; tag det hen!
Hiinside Graven lønner jeg igjen!« —
Jeg gav min Ungdom og min Ungdoms Glæder.

»Giv mig din Laura! Hist paa fjærne Kyst,
Hvor Glæden boer og Livets Smerter ende,
Der bytter jeg din Oval med evig Lyst!«
— Jeg rev min Laura af mit knuuste Bryst,
Og græd og skjalv og bortgav hende.

Da raabde Verden til mig med Foragt:
»Dit Gavebrev er stilet paa de Døde!
Bedragersken har Dig en Snare lagt;
For Sandhed har hun Dig kun Skygger bragt;
Du er ei meer, naar Du skal Lønnen møde!«

»Og« — hvisled' Spotteren, — »Du stoler paa
En Fordom, Ven! som taber sig i Døden?
Hvad monne disse Guder vel formaae,
Som Mennesket i Vanvids Tummel saae,
Og skjænkde Mennesket til Trøst i Nøden?«

»Hvad er den Fremtid, hvor Du stunder hen?
Hvad er den Evighed, Du taabligt priser?
Ærværdig kun, da Taage skjuler den!
Kun Kjæmpeskyggen af din Frygt, min Ven!
Som Dig Samvittighedens Huulspeil viser.«

»Hvad er Dit Haab i al sin Flitterpragt,
Udødeligheden, som Din Smerte lindrer?
Kun Tryllespil af Fantasiens Magt;
Kun Tidens Mumie, i Graven lagt,
Som fra Hensmuldring Haabets Balsom hindrer.«

»For Haabets tomme Gjøglerier gav
Du Livets visse Goder hen i Blinde;
Sex tusind Aar og flere Døden taug;
Kom vel et Lig tilbage fra sin Grav,
Og meldte Dig om en Gjengjælderinde?«

Jeg saae hvor Tiden rastløst skyndte sig
Til dine Kyster, saae Naturen ligge
Bag den paa Banen, som et visnet Lig;
Fra Graven trøstede ingen Dødning mig;
Dog blev jeg fast i Tro og vakkled' ikke.

Dig har jeg Livets Fryd til Offer bragt;
Hos Dig jeg venter nu min Løn at finde;
Ei Mængdens Spot, ei Menneskers Foragt
Har kunnet rokke Troen paa Din Magt.
Nu fordrer jeg min Løn, Gjengjælderinde!

»Med lige Moderømhed elsker jeg« —
Saa lød en Stemme, — »mine Børn tilvisse;
To *Blomster*, Menneske! miskjend mig ei!
To *Blomster* har jeg plantet paa Din Vei,
Og *Nydelsen* og *Haabet* ere disse.«

Den, der har plukket Eet af disse To,
Han vogte sig, det Andet at begjære!
Nyd hver, som ei har Evne til at *troe*!
Den Lære trodser Evighed, og hvo,
Som *Troens* skønne Lillje fandt, *undvære*!

»Du *haabede*; det var Din Løn, min Ven!
Din *Tro* var Glæden, som Du skulde smage!
Den Fryd, man seer unyttet rives hen
Af Tidens Strøm, den kommer ej igjen,
Den bringer ingen Evighed tilbage!